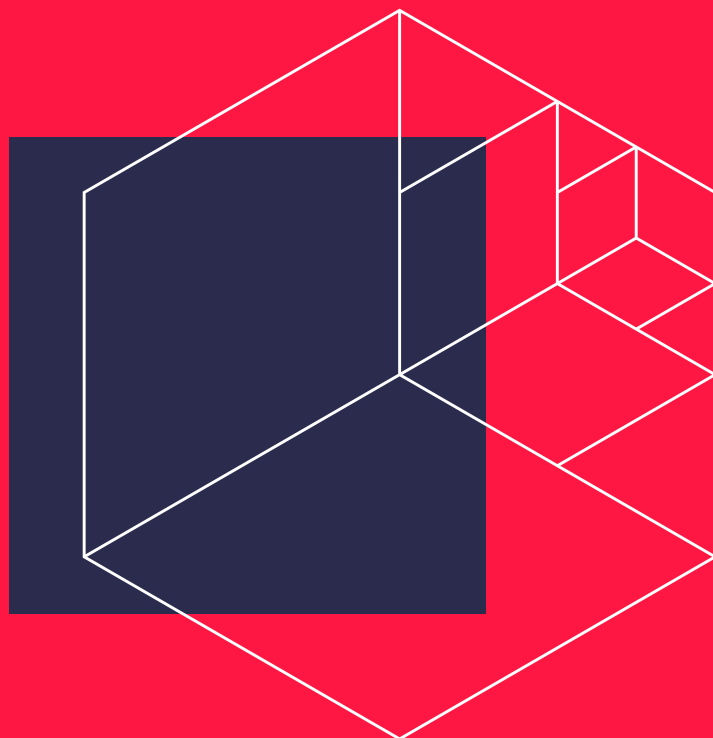

**ASUMIR
AS NOSAS
TAREFAS
HISTORICAS**

W

O movemento obreiro ruso atópase actualmente nun período de transición. O seu brillante comezo, cando se deron a coñecer as organizacións socialdemócratas obreiras da rexión occidental (...) culminou coa formación do «Partido Obreiro Socialdemócrata Ruso». Despois deste gran paso adiante, a socialdemocracia rusa parece esgotar as súas forzas e retroceder ás vellas formas de traballo disperso, de illadas organizacións locais. O partido non deixou de existir; soamente se repregou en si mesmo, para reunir as súas forzas e encarar a tarefa de unificar a todos os socialdemócratas rusos, nun terreo firme. Realizar esa unificación, elaborar as formas convenientes, deixar de lado definitivamente o fraccionado traballo localista: tales son as máis inmediatas e esenciais tarefas dos socialdemócratas rusos.

**V.I. Lenin - Nosa tarefa inmediata
(1899)**

ASUMIR AS NOSAS TAREFAS HISTÓRICAS

Asistimos ao fin do ciclo reformista iniciado en 2014 coa irrupción de Podemos no panorama político electoral.

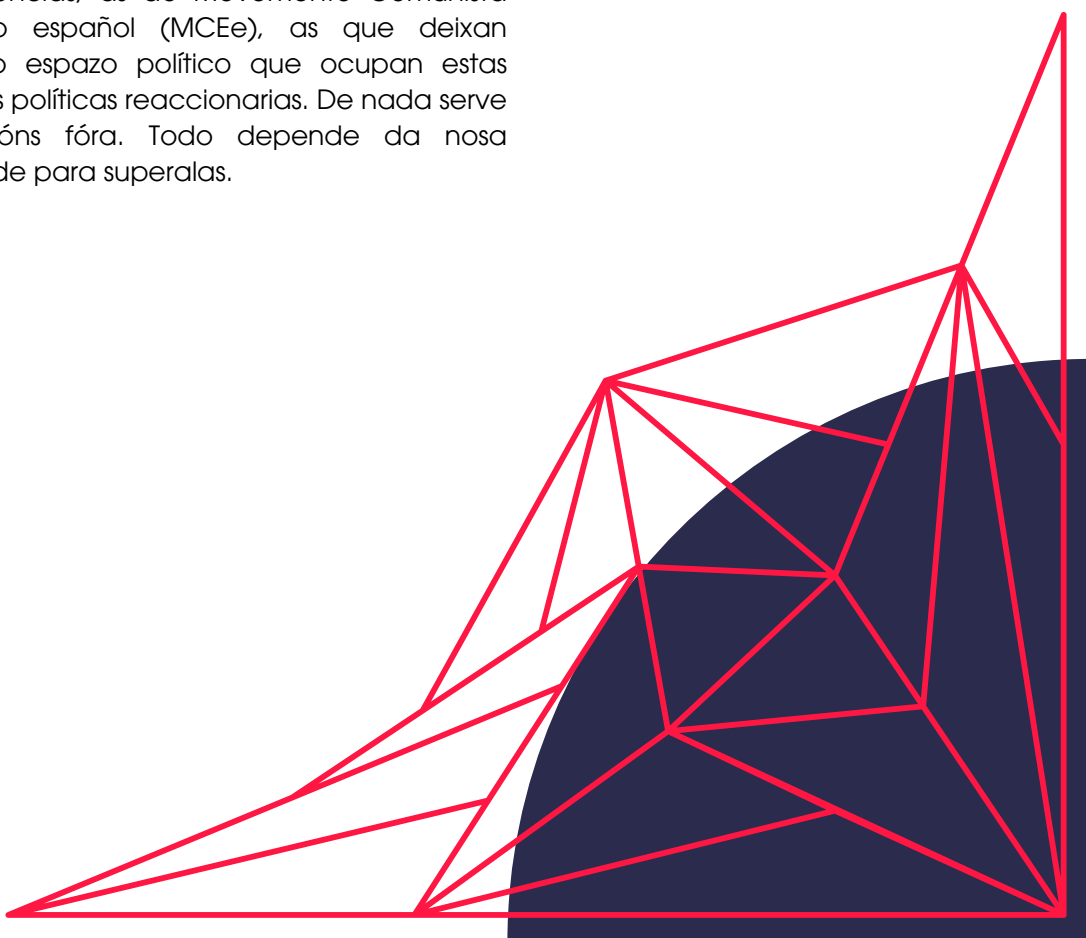
A desafección xeral con aqueles que ían «tomar o ceo por asalto» é un feito consumado. Esta xeración de reformistas que chegou ao alto da política surfeando a onda de mobilizacións iniciadas co 15M e as loitas anti-austeridade demostrouse incapaz de dar solución aos anhelos populares que despertaron. Se a iso lle engadimos o natural desgaste pola xestión de goberno da pandemia COVID, atopámonos ante unha situación de forte desmobilización social acompañada por unha profunda dereitización de todo o panorama político.

A posición de relativa forza do reformismo e outras desviacións dereitistas son froito da debilidade do movemento revolucionario. Son as nosas carencias, as do Movemento Comunista do Estado español (MCEe), as que deixan vacante o espazo político que ocupan estas formacións políticas reaccionarias. De nada serve botar balóns fóra. Todo depende da nosa capacidade para superalas.

II

Son as nosas carencias, as do Movemento Comunista do Estado español (MCEe), as que deixan vacante o espazo político que ocupan estas formacións políticas reaccionarias.

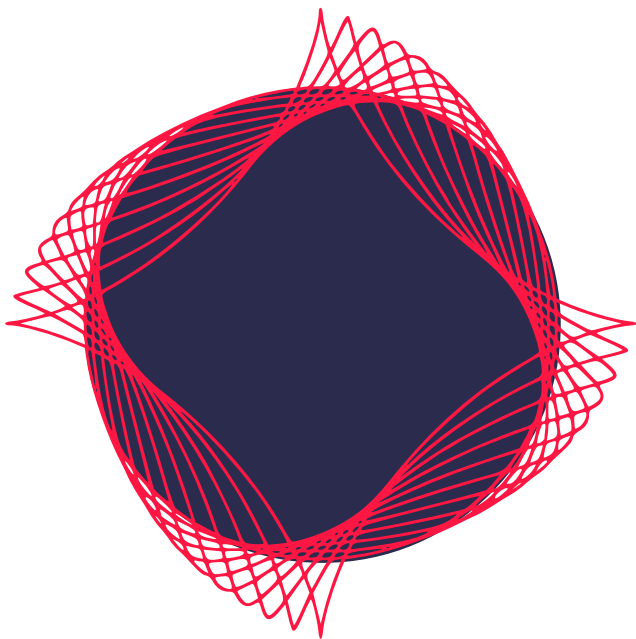
A situación embrionaria do movemento en xeral e da nosa organización en particular, permitiunos ver con maior claridade o desenvolvemento desigual e a asimetría existente entre as diversas células e organizacións comunistas do Estado. A nosa obriga como militantes comunistas é a de realizar a xusta autocrítica para tratar de poñer emenda e rectificación aos erros, así como tamén potenciar os acertos.

O MARCO POLÍTICO XERAL

Una das importantes leccións que nos deixa o marxismo-leninismo é que os períodos revolucionarios se abren durante os ciclos de crises globais, máis que durante os nacionais, e que **as condicións máis favorables para a revolución proletaria danse nos elos máis débiles da cadea imperialista.**

A nivel internacional atopámonos nun contexto de crise sostida da acumulación capitalista. A crise do petróleo de 1973 supuxo un punto de inflexión no modelo de acumulación capitalista a nivel global en favor do mundo das finanzas sobre o mundo produtivo.

Por unha banda, o eixo produtivo internacional desprázase de Occidente cara ao Sur Global perante as dificultades internas de rendibilizar os investimentos produtivos. Pola outra, o capital financeiro pasa a un novo paradigma no que se busca esquivar as complicacións da produción a través do investimento nos mercados de débeda soberana, de tipos de cambio etc., e que polo tanto permanecen relativamente á marxe do que suceda na produción de mercadorías. Isto é especialmente útil á hora de obter ganancias en momentos de estancamento do sector produtivo, pero trae inestabilidade interna debido ao aumento da débeda e da intensificación do papel do crédito na economía.

A crise do 2007 foi o primeiro aviso das contradicións inherentes a este modelo. A pesar de todos estes intentos do capital por sobrevivir grazas a ganancias financeiras, non se terminou coa sobrecapacidade produtiva que non termina de colapsar. Debido a isto, non se produce unha destrución de capital suficiente como para reiniciar os ciclos da taxa de ganancia, levando a un estado de cronificación das crises, que pasan a ser o estado habitual da economía.

Nese sentido, a COVID non fixo máis que acelerar unha crise que xa se estaba xestando. **O medo da clase dominante a un derrube económico e social levou a recuperar un «keynesianismo de guerra» con grandes plans de investimento estatal para reactivar a demanda agregada e incentivar o investimento de capital,** deixando temporalmente aparcadas as políticas de austeridade. É este contexto o que explica que se adoptasen medidas como o Salario Mínimo Vital, os fortes investimentos públicos do Estado francés no sector aeroespacial ou a recente nacionalización do sector do gas polo goberno alemán (1).

Pero aínda que para a oligarquía financeira estas medidas se centran en tentar manter a un sector da clase obreira aburguesada con capacidade de consumo, a realidade do proletariado é moi diferente: enfróntase a un empobrecemento non só relativo, senón tamén absoluto. A isto súmase un golpe de man da política económica europea, polo cal as políticas expansivas do período pandémico termináronse e o porvir é novamente de austeridade.

No plano político, os nosos inimigos directos —a oligarquía imperialista e os seus aparellos de dominación: o Estado español, a UE e a OTAN— non saíron indemnes da pasada crise. Algunhas contradicións foron aparcadas, como a deslexitimación do proceso electoral e o parlamentarismo burgués ou o sometemento aos intereses do capital financeiro. Porén, outras seguen abertas; contradicións que están a esperar a estoupar e que debilitan ao sistema.

A nivel europeo a intervención na política nacional grega puxo ao descubierto o carácter vacilante da pequena burguesía e o labor de

quinta columna da coalición SYRIZA —onde participan eminencias do esquerdismo comunista internacional— que demostrou ao mundo enteiro o papel claudicante da estratexia «posibilista». Tamén demostrou **os límites dunha estratexia baseada no sindicalismo como as polémicas intervencións do KKE, limitando a súa loita no económico e exercendo —ás veces literalmente— de cinto de seguridade do Estado.**

No outro lado da balanza ideolóxica, atopamos a alternativa da dereita radical. Unha nova dereita de orde que exalta un nacionalismo reaccionario onde o Estado asume un eixo central na economía e a militarización da sociedade civil para asegurar a produción en condicións de excepción.

Isto abre un novo ciclo de intensificación da loita de clases, un escenario cualitativamente distinto onde o proletariado segue sen contar co seu Estado maior: un Partido Comunista con liña revolucionaria, ou se se prefire, a fusión do socialismo científico co movemento obreiro.

O ESTADO DA CONCIENCIA REVOLUCIONARIA

O leninismo, máis vixente que nunca

Da mesma forma que dicimos que a crise económica non se vai a dar nas mesmas condicións que no 2007, dado que nin é exactamente igual nin parte do mesmo punto, o mesmo ocorre na loita de clases. Debemos ter en conta tanto a experiencia subxectiva das masas como a das organizacións revolucionarias.

Fronte «ao fin da historia» e a «desaparición subxectiva» das clases sociais, ou o obreirismo campante que defende que se perdeu a «identidade obreira» (2) baixo a sombra da diversidade, atopámonos nun período de recuperación da conciencia de clase por parte de amplos sectores do proletariado. O interese polas experiencias revolucionarias históricas —ata hai pouco deostadas no seo das organizacións pretendidamente revolucionarias— é moito maior hoxe que en 2007. Esta simpatía cara ás figuras da revolución xerou un clima máis favorable a que novas xeracións revolucionarias

traten de tomarse en serio as tarefas das e dos comunistas, así como unha maior predisposición á difusión da teoría revolucionaria entre as masas.

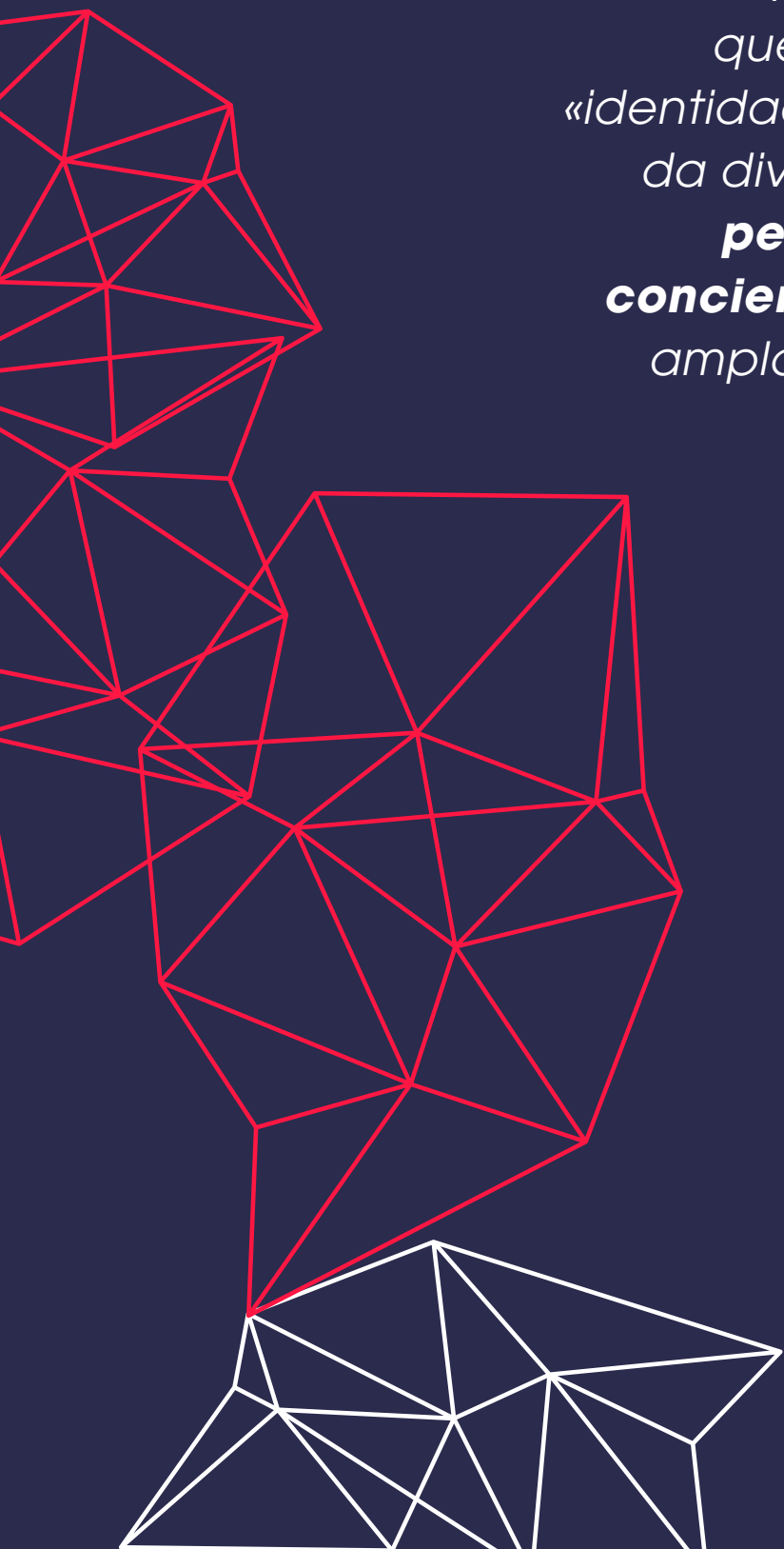
Isto non quere dicir que o PCE rompese con devandito revisionismo, senón que certifica que non tivo máis remedio que encartarse á fraseoloxía revolucionaria para non extinguirse.

O exemplo máis clarificador é a «recuperación» da terminoloxía do m-l por parte do revisionismo eurocomunista. Isto non quere dicir que o PCE rompese con devandito revisionismo, senón que certifica que non tivo máis remedio que encartarse á fraseoloxía revolucionaria para non extinguirse. A ideoloxía burguesa seguirá poñendo a recado a citada organización. Con todo, os procesos de ruptura ideolóxica iranse acelerando con cada vez máis calidade. E é este punto de calidade fronte á cantidade onde se marca o punto de inflexión e o aspecto diferenciador respecto aos procesos de ruptura que viñan dándose na contorna do PCE nos últimos anos.

*Fronte «ao fin da historia» e a «desaparición subxectiva» das clases sociais, ou o obreirismo campante que defende que se perdeu a «identidade obreira» baixo a sombra da diversidade, atopámonos nun **período de recuperación da conciencia de clase** por parte de amplos sectores do proletariado.*

Continúa o sectarismo de pequena organización

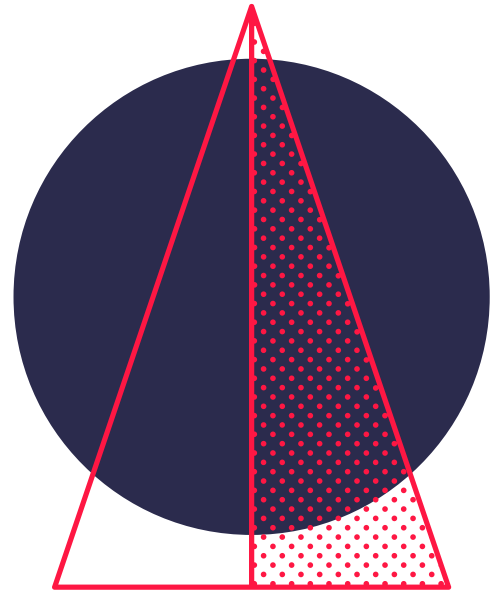
Partimos de dúas premisas:

1. Segue sen haber un Partido Comunista (PC) con liña revolucionaria no Estado español. Polo tanto, tampouco existe un movemento de masas revolucionario, nin este se pode desenvolver á marxe da existencia do Partido.
2. Non existe unha liña, nin sequera incipiente, que a través do seu autodesenvolvemento poida dar un salto cualitativo para fusionar as masas coa vangarda. De ser nós esa liña, o noso foco sería o autodesenvolvemento. De ser outra devandita liña, deberíamos ingresar e autodesenvolvela.

Entroncando coa segunda premisa, isto require recoñecer que existen numerosas organizacións no seo do proletariado organizadas ao redor das ideas de Marx, Engels, Lenin etc., e á súa vez enlazadas en maior ou menor medida coas masas. Ademais da súa debilidade relativa, **a dispersión ideolóxica impide que se trace, non xa unha estratexia revolucionaria, se non nin sequera «un plan sistemático de actividade baseado en principios firmes e aplicado rigorosamente» (3), isto é, a táctica.**

II

A experiencia política pre e post 15M contribuíu a certificar que a «unidade» do tipo «fronte de esquerdas» (unidade práctica sen unidade ideolóxica) de diferentes destacamentos comunistas incapacita de facto calquera pretensión de «revolucionar» os movementos de masas.

A experiencia política pre e post 15M contribuíu a certificar que a «unidade» do tipo «fronte de esquerdas» (unidade práctica sen unidade ideolóxica) de diferentes destacamentos comunistas incapacita de facto calquera pretensión de «revolucionar» os movementos de masas.

A maioría dos destacamentos comunistas interpretaron de forma mecanicista a necesidade da recuperación do sindicalismo de clase como principal tarefa dos comunistas como paso previo ás tarefas de «revolucionar» os movementos de masas. Esta interpretación é, ao noso xuízo, errónea. Podemos anticipar que a liña revolucionaria non pasará por recuperar o sindicalismo de clase con novas ou vellas estruturas, senón por educar politicamente ás masas e intervir con elas nas súas estruturas en función de onde estivesen as mesmas.

A historia da loita de clases demostranos que o proletariado ten moitas organizacións e que a tarefa do Partido é servir de punto de unión con elas a través dos membros máis avanzados das mesmas, que á súa vez deben ser membros do Partido. «Poñer todos os ovos na mesma cesta» é unha aplicación mecanicista do leninismo que hoxe segue sendo maioritariamente adoptada no seo do MCEe.

No outro extremo, o desprezo á capacidade das masas por organizarse «en rebelión» en defensa dos seus intereses de forma instintiva, non só como mera supervivencia económica, senón

como defensa obxectiva dos seus intereses políticos como clase, é negar a historia da loita de clases. A diferenza radica en que para transformar a «rebelión» en «revolución» no sentido m-l da palabra, necesitamos un PC de liña revolucionaria que, como manifestamos, teña ligazón cos devanditos movementos (non os crea «o Partido» por decreto). É o labor práctico do cadro revolucionario o que converte ao conxunto de organizacións de clase en algo máis que a suma das súas partes.

Todo proceso espontáneo de loita acaba sendo reconducido polos intereses políticos da pequena ou da gran burguesía pola inexistencia dun PC con liña revolucionaria.

Non basta con constatalo, cómpre actuar en consecuencia nesta situación. Manter as organizacións de vangarda separadas da loita de clases significa renunciar á tarefa histórica dos e das revolucionarias, é dicir, a transformar a realidade para xerar unhas condicións favorables para a revolución.

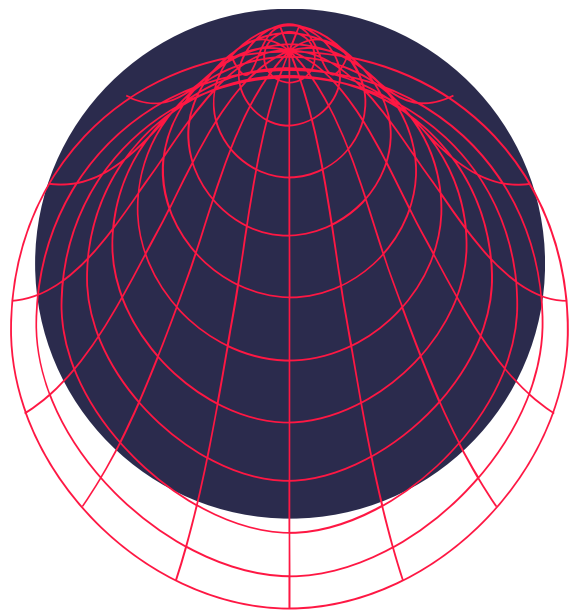
AS NOSAS TAREFAS INMEDIATAS

"Todos estamos de acordo en que a nosa tarefa é organizar a loita de clases do proletariado. «Pero que é a loita de clases? Cando os obreiros dunha determinada fábrica, dun gremio determinado, inician unha loita contra o seu patrón, ou os seus patróns, é iso loita de clases? Non; iso é tan só un débil comezo. A loita dos obreiros convértese en loita de clases, só cando os representantes de vangarda de toda a clase obreira dun país teñen conciencia da unidade da clase obreira e emprenden a loita, non contra un patrón illado, senón contra toda a clase capitalista e contra o goberno que apoia a esa clase. (...)

A tarefa dos socialdemócratas consiste, precisamente, en transformar, por medio da propaganda, a axitación e a organización dos obreiros, esa loita espontánea contra os seus opresores, nunha loita de toda a clase, na loita dun Partido político determinado, por ideais políticos e socialistas definidos. Semellante tarefa non pode lograrse soamente cun traballo local."

Lenin, A nosa tarefa inmediata (1899)

O Partido actúa como o elemento fundamental que conecta aos diferentes individuos coa historia, o que conecta á clase coa súa propia conciencia e historia política, o que sostén a experiencia acumulada do movemento de clase do proletariado. E á súa vez, non é un simple cronista, senón que a partir do dado, dos proletarios e proletarias de hoxe, e a través da experiencia parcial da súa loita e das experiencias máis avanzadas da súa historia, é capaz de elevarse, de romper a simple continuidade histórica e ser creador de algo novo.

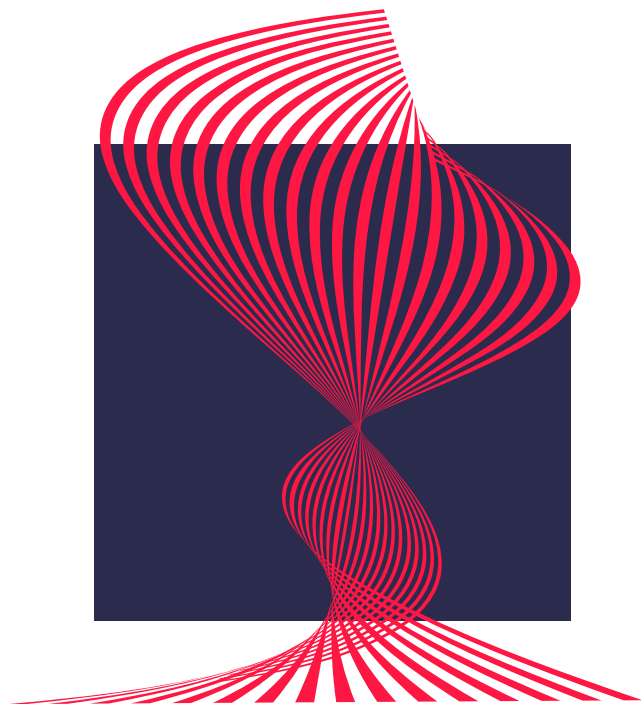
O revolucionario profesional

A tarefa principal da vangarda é elevar o nivel de conciencia da clase. De feito, Lenin fala de como serán as propias masas as que irán promocionando máis e máis revolucionarios profesionais nesa unidade do Partido coa clase. Cando as propias masas experimentan a través da súa práctica política a xusteza da liña revolucionaria e orientación xeral do Partido, alcánzase a verdadeira forma de elevar a conciencia de clase do proletariado. É xustamente o proletariado a clase que ten capacidade de tomar conciencia de que son os seus intereses históricos os chamados á liberación da humanidade. Unha vez desenvolvidas as bases da doutrina marxista, o proletariado non require doutras clases alleas para dirixir o seu camiño na historia.

Lenin define primeiramente ao revolucionario como «indisolublemente unido coa organización do proletariado que se fixo consciente dos seus intereses de clase». Esta primeira perspectiva das tarefas do revolucionario profesional como un experto conspirador tomou varias desviacións ao longo da historia.

Por unha banda, **a percepción unilateral do revolucionario como puro conspirador que é posuidor dunha conciencia de clase acabada e que, polo tanto, é capaz de chegar á liña revolucionaria á marxe da loita de clases.** Estes revolucionarios illados só requirirían das masas no momento final, cando a vangarda decida lanzarse ao enfrontamento.

Doutra banda, existe tamén a percepción unilateral do revolucionario leninista como democratista de esquerda que, fundido nas organizacións da clase, termina esquecendo as súas tarefas de experto organizador e conspirador. **Neste suposto, só sería necesario seguir ás masas alá onde se dirixan, coma se as masas se dirixisen en todo momento á revolución sen a intervención consciente dos revolucionarios e revolucionarias.**

Tarefas pre-partidarias

Atopámonos nun momento de dispersión dos cadros revolucionarios, tanto no eido organizativo como no ideolóxico.

Stalin, nos distintos textos nos que desenvolve a historia do Partido Comunista Bolxevique, establece unha primeira etapa na que primeiramente os esforzos se dedicaron á «organización do núcleo fundamental». Neste proceso prima a formación dos «militantes do movemento proletario»: os cadros para o futuro Partido. Nestes momentos, a estruturación dos elementos da vangarda en formas pre-partidarias é determinante. Unificalos arredor dunha liña común en construción, acadar cohesión interna, a disciplina e a capacidade de acción de masas necesaria para conformar as bases dun Partido Comunista con liña revolucionaria. «Ante todo, a calidade; logo, a cantidade».

Nestes primeiros momentos de formación do Partido, os nosos números son limitados, os nosos cadros aínda están en formación e os nosos vencellos cos millóns de obreiros do Estado son moi febles. Xa que logo, **as nosas tarefas diríxense a conquistar para o comunismo a vangarda do proletariado coa propaganda como forma fundamental de traballo.**

Aproximarémonos progresivamente ao momento da ampla loita de masas. Nese intre teremos que *«conquistar para a vangarda ás vastas masas dos obreiros e, en xeral, dos traballadores (conducir ás masas ás posicións de combate). Forma fundamental de traballo: as accións prácticas das masas como preludio dos combates decisivos».*

Neste período de creación do Partido, Stalin fala de tarefas encamiñadas á liña de masas, a pesar de que esta sexa aínda limitada. Porén, queremos salientar que a cuestión da liña de masas — baixo a estratexia principal da creación dun Partido Comunista— non é só unha cuestión táctica. O problema da relación entre o MCEe e as masas non é unicamente un problema de estilo de traballo: existen cuestións fundamentais no eido estratéxico sobre como esta liña de masas contribúe a *«formar cadros e crear o*

Partido Comunista». **Se só houberse un problema no traballo de masas, significaría que a liña ideolóxica está resolta e que non hai que traballar na unificación dos comunistas baixo unha liña e estratexia comúns.** Esta desviación no fondo conéctase con destacamentos que de forma máis ou menos consciente se considerarán semente do Partido na práctica e que por tanto as tarefas estratéxicas foron resoltas no seu seo. Porén, a pregunta segue aberta, como se unifica a vangarda do Estado?

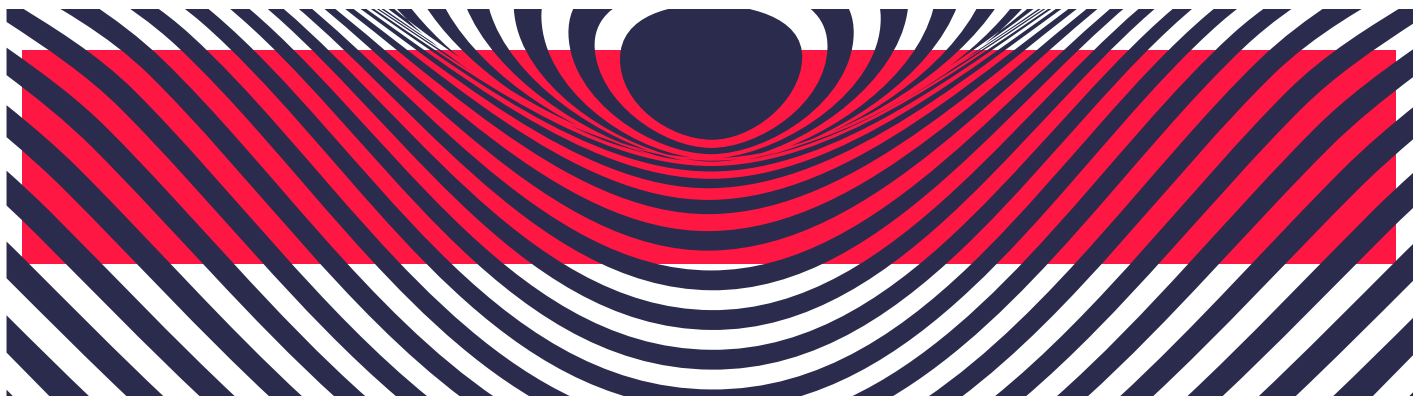
W
Cada vez somos máis e máis destacamentos os que analizamos adecuadamente a ausencia de referente revolucionario e a necesidade de traballar pola reconstitución do PC.

Tampouco é un problema exclusivamente de liña político-ideolóxica no eido estratéxico. Cada vez somos máis e máis destacamentos os que analizamos adecuadamente a ausencia de referente revolucionario e a necesidade de traballar pola reconstitución do PC. Se só se apunta á liña política, considérase que é posible desenvolver unha análise axeitada da situación e unha correcta formación e promoción dos cadros á marxe da situación concreta da loita de clases. Xorden ademais desviacións esquerdistas nas que a táctica non é ningún problema que resolver. Dende este paradigma, as conexións da vangarda co movemento proletario xorden de forma espontánea e natural. Deste modo preténdese unificar unha vangarda sen viso algún de avanzar cara a unificación da clase.

A liña de masas

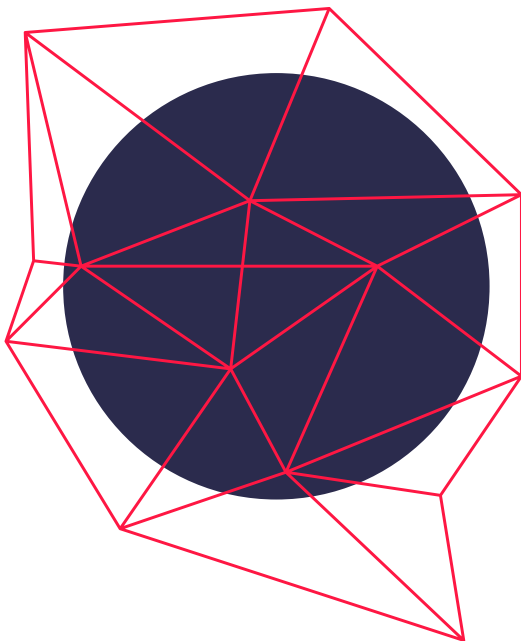
A pesar de que hoxe aínda non nos diriximos a millóns de obreiros, senón a uns poucos centos ou miles, a liña de masas é unha das patas que sostén o camiño cara a construción do Partido, ao dar lugar á unidade de acción sobre a que se desenvolve a loita ideolóxica. Esta loita conduce a unha nova unidade sobre bases ideolóxicas máis avanzadas, a cal nos permite continuar a crucial tarefa de formar e promocionar cadros revolucionarios. Tamén nos permite avanzar cara o programa revolucionario a partir da estratexia común, perfilar a táctica que expande as bases do poder obreiro, etc. No atinente á unidade con respecto á clase, a liña de masas permítenos crear os vencellos entre vangarda e masas que anticipan a futura estrutura partidaria, ampliando o noso círculo de influencia. Á hora de perfilar a táctica no noso día a día, primeiro debemos preguntarnos que é e que non é un espazo de masas. Debemos eliminar toda idea preconcebida. Un espazo de masas non é «onde haxa xente», por moita extracción obreira que teña, xa que isto é basearnos nun criterio cuantitativo. Tampouco é **un espazo de masas os espazos con ideas aparentemente moi avanzadas, radicais pequenoburguesas ou con pomposa retórica m-l.**

A clave é entender o nivel de importancia estratéxica de dito espazo en canto á loita xeral das masas. Para a revolución é máis importante ter células comunistas vencelladas a espazos estratéxicos —como poidan ser núcleos urbanos dinámicos, centros estratéxicos con capacidade de arrastre nas masas (a minería, os estaleiros, loxística, a sanidade) ou que sirvan de combate estruturado contra os envites do capital, como a loita contra os desafiuzamentos— que células vinculadas ás modas activistas ou a pequenos sectores pouco influentes. Hai que entender a

a capacidade de arrastre de ditos sectores á loita de clases no eido rexional, estatal e internacional. A relevancia estratéxica non a determina o grao de combatividade aparente.

Nos vindeiros anos van xurdir multitude de fronteiras, plataformas, asociacións, grupos e conflitos. Debemos ter claro o noso papel nos mesmos, non pretender estar en todo nin deixar pasar todos os trens, pero tampouco podemos aspirar a unha concepción burocrática da organización na que cada militante estea esperando ordes ou orientación. Todos e cada un dos pasos que demos deben orientarse cara a construción do Partido, todos e cada un dos pasos que demos deben ir orientados a fusionar o movemento de masas coa ideoloxía revolucionaria. Estudar e por en práctica o m-l, aprender a capacidade creadora das masas e o seu ímpeto de loita.

A axitación e a propaganda

Lenin unificou os círculos marxistas de Petrogrado a través da práctica de «*Unión de loita pola emancipación da clase obreira*». Propuxo pasar de dedicarse a tarefas centradas na propaganda para os obreiros máis avanzados, a asumir tarefas de axitación política entre as grandes masas. É a demostración efectiva da súa práctica a que aglutina o resto dos círculos marxistas de Petrogrado primeiro e da que se van formado seccións en toda Rusia despois.

Disto extraemos tres cuestións fundamentais:

1. O cadro revolucionario deber ser quen de utilizar a propaganda para elevar o nivel de conciencia do conxunto do movemento Comunista. A teoría revolucionaria do m-l como guía para a acción. Isto require a formación individual e colectiva nos principios do m-l. **A organización debe dotarse de máis e mellores propagandistas.**
2. Á súa vez, debe ser quen de facer sinxelos os conceptos máis difíciles, de sintetizar a comprensión das leis que rexen o mundo ás necesidades das masas, de saber vincular cada unha das problemáticas concretas que nos afectan á clase obreira co marco xeral do imperialismo. Unir todas e cada unha das calamidades do Capitalismo á inevitabilidade e á necesidade histórica da revolución. **A organización debe dotarse de máis e mellores axitadores.**
3. Atopámonos nun momento de transición no que aínda quedan abertas ambas tarefas. As de propaganda, a loita ideolóxica para a unificación dos distintos núcleos e organizacións pre-partidistas, por unha banda, e o desenvolvemento dunha axitación e liña de masas que promova vencellos coa clase para superar o estado actual das cousas, pola outra.

Somos conscientes de que a liña de masas no momento actual é moito máis limitada que no momento partidista, pero é a nosa capacidade para organizarnos como vangarda e actuar como tal dentro da nosa clase a que nos permitirá superar as diferentes etapas para a reconstitución do Partido Comunista.

O cadro revolucionario

Como xa anticipamos, a base principal para construción dunha organización revolucionaria é o cadro revolucionario. O cadro revolucionario é aquel que pode analizar a conxuntura por si mesmo e pode adoptar políticas de acordo coa situación. Son precisamente os momentos nos que se recrúan as loitas cando máis rápido se forxan os cadros, sendo os períodos revolucionarios as verdadeiras escolas da revolución.

Debemos imbuírnos nese espírito de autocrítica que nos permita desenvolver as ferramentas e coñecementos necesarios para afrontar este período con éxito. Non podemos esperar a cando máis se nos necesita para comezar a formarnos, o camiño ten que empezar moito antes.

Debemos desenvolver o noso proceso de formación ligado á práctica, así como debemos valorar as nosas necesidades formativas en función desta. Isto non quere dicir que toda a práctica xire arredor do traballo de masas, xa que parte da nosa práctica debe xirar arredor da organización, do desenvolvemento ideolóxico e da definición do programa político.

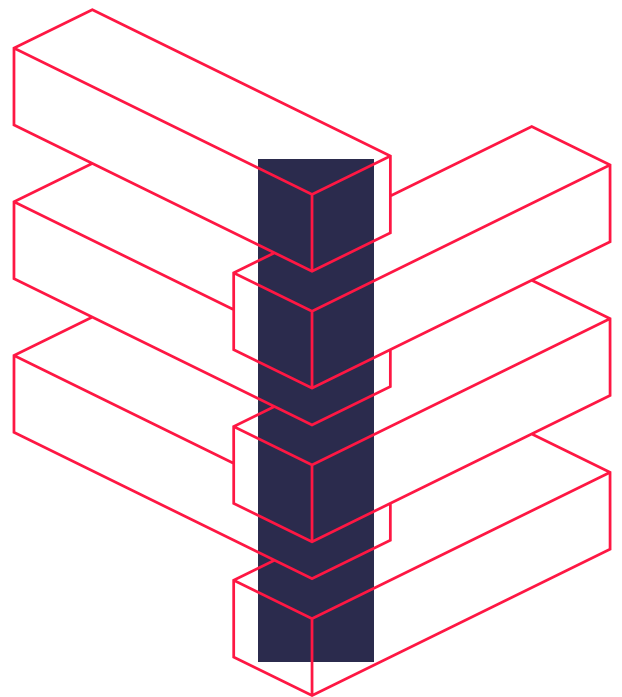
Poñamos un exemplo histórico. Lenin entendía o periódico non só como un medio de difusión das ideas revolucionarias, senón tamén como un aparello de organización colectiva básico para sentar as bases da concepción leninista do partido. Nun contexto de traballo clandestino, as e os revolucionarios tiñan que forxarse en ríxida disciplina para articular a loxística necesaria para a produción e a distribución dun xornal nun país tan extenso como a Rusia tsarista. O cadro revolucionario, no proceso de realizar estas tarefas en tal situación, recibe unha aprendizaxe que transcende en gran medida o mero traballo técnico que precisa un periódico.

Isto non quere dicir que toda a práctica xire arredor do traballo de masas, xa que parte da nosa práctica debe xirar arredor da organización, do desenvolvemento ideolóxico e da definición do programa político.

Debemos preguntarnos se somos quen de desenvolvernos en solitario en calquera espazo de masas, se somos quen de xerar núcleos de influencia, de educar politicamente ás masas, se somos quen de relacionar todas e cada unha das problemáticas particulares co problema xeral do capitalismo e coa necesidade da revolución.

No escenario pre-partidario no que nos atopamos, non se trata de chegar a unha asemblea e dar un discurso no que centos nos aplaudan, nin tampouco que nos sigan con determinación onde nós queiramos. **Estamos falando de acadar que un puñado de persoas estean baixo a nosa influencia e estean dispostas a aprender, a ser educadas politicamente, a pasar a formar parte da estratexia da revolución, a exercer de ligazón coas masas.**

É dicir, un cadro revolucionario debería ser quen de atopar un espazo de masas onde poder exercer influencia para formar unha célula que traballe activamente en dito fronte a favor da revolución. Se consideramos que non estamos preparados, a seguinte pregunta debe ser: que competencias necesito desenvolver para estalo? e como facelo? É precisamente nos aspectos concretos como este cando queremos por o acento na calidade fronte a cantidade. A nosa praxe debe forzar un proceso de agrupación de cadros das distintas organizacións, tal e como fixo Lenin con «Unidade e Loita». A unificación de ditos cadros é a nosa tarefa principal, e para completala non serve caer en concepcións historicamente demostradas como erróneas como a de «gañar» militantes daquela ou da outra organización. Lembraaba Engels, á calor da loita no seo da I Internacional, «(...) A nosa opinión, confirmada por unha longa experiencia,

é que unha boa táctica de propaganda non se debe propor arrebatando aquí e acolá ao adversario algúns militantes illados ou algúns grupos de militantes, senón influenciar ás grandes masas que aínda non se incorporaron ao movemento. Un só individuo arrincado por nos da masa virxe vale máis que dez tráfugas de Lassalle(...)» (4). Subscribimos estas palabras. Consideramos imprescindible contribuír a crear espazos onde as e os comunistas teñamos que resolver problemas prácticos que posibiliten a loita teórica e o avance conxunto entre organizacións.

RECONSTITUIR O PARTIDO COMUNISTA

Aspiramos a forxar unha organización que sexa quen de afrontar as tarefas revolucionarias nun marco xeográfico máis amplo, con maior capacidade de chegar aos núcleos estratéxicos. Unha organización con capacidade de desenvolver e materializar un primeiro paso de ligazón real entre a vangarda e as masas, así como asumir a tarefa de exercer de centro de gravidade para a unidade ideolóxica no movemento comunista. **Unha organización que elabore unha proposta revolucionaria con maior capacidade para desenmascarar e esmagar as posicións do revisionismo e o oportunismo que seguen sendo hexemónicas dentro do MCEe.** Unha organización con capacidade de influír na loita de clases de forma decisiva á hora de afrontar de forma real o debate «reforma ou revolución» e «socialismo ou barbarie». En definitiva, unha organización como a «Unidade e Loita» de Lenin que sente os criterios a través do seu exemplo para a unidade ideolóxica das revolucionarias e dos revolucionarios e unifique todos os «círculos» comunistas con ligazón coas masas.

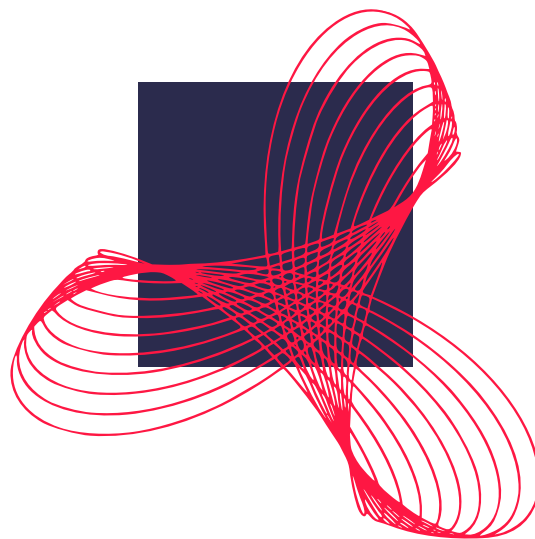
Para isto debemos contribuír a crear espazos onde as e os comunistas teñamos que resolver problemas prácticos que posibiliten a loita teórica e o avance conxunto entre organizacións. Nalgúns, onde haxa coincidencia xeográfica, dito traballo conxunto pode circunscribirse en discutir liñas de intervención en determinados espazos.

Noutros, onde non haxa coincidencia xeográfica, debemos estar abertos a tarefas de tipo

organizativo e propagandístico. Por exemplo, coa elaboración dun determinado texto ou publicación, a preparación conxunta de encontros e traballos doutro tipo.

É necesario que reflexionemos sobre o que temos agora mesmo cada organización por separado e sobre o que nos gustaría desenvolver. Darnos conta de que non abonda con medrar en militancia. Para desenvolver determinados órganos, para dispoñer de determinadas organizacións ligadas ás masas, **necesitamos dar un salto cualitativo ao que dificilmente se poida chegar polo autodesenvolvemento interno de cada unha das mesmas.**

Agardamos que esta folia de ruta poida servir como ferramenta política para os comunistas non organizados no Estado e para as organizacións que recoñecen a reconstitución como o primeiro problema estratéxico. Faise necesario saber renunciar ao superfluo e centrar o debate nos principios. Facelos irrenunciabes para clarificar o debate e estender como a pólvora o camiño da revolución.

REFERENCIAS

- (1)<https://iniciativacomunista.net/2020/04/08/crisis-rescate-y-austeridad/>
- (2)<https://vientodelpueblo.net/critica-al-obrerismo/>
- (3)<https://www.marxists.org/portugues/lenin/1899/mes/41.htm>
- (4)<https://www.marxists.org/portugues/marx/1873/06/20.htm>

